

ရန်ကုန်
ကျွန်တော်နှင့်
မြို့ပြခိုင်ယာရီ
စုည်မှု

မြို့ပြဒိုင်ယာရီ

ဒီစာအုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောရရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ မွေးနေ့အမှတ်တရ ကဗျာစာအုပ်လေးမှာ ပါဖူးတဲ့ စာသားတွေကိုပဲပြန်ရေး ပြရလိမ့်မယ်ထင်ပါ တယ်။

ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ကိုလိုနီခေတ် လူထူးလူဆန်းတွေရဲ့ စွန့်စားခန်းတွေ မပါသလို . .

ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဗဟု သုတရစရာ အချက်အလက်တွေလည်း မပါဘူး။

ဒီစာအုပ်ထဲမှာ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲဖွယ် အဖြစ်အပျက်တွေမပါသ လို . . .

ကံစမ်းမဲနဲ့ အရောင်းမြှင့်တင်ရေး ကြားဖြတ်ကြော်ငြာတွေလည်း မပါ ဘူး။

ဒီစာအုပ်ထဲမှာ သံဝေဂရဖို့ နဲ့ ခန္ဓာဥာဏ်ရောက်တရားတွေရဖို့ မရည်ရွယ်သလို နည်းပညာအချက်အလက်တွေ ဝေငှဖို့ လည်း မရည်ရွယ်ပါဘူး။ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ သာမန်မြို့ပြလူသားတွေရဲ့ ဘဝအကြောင်းတွေပဲပါ ပါတယ်။

မြို့ပြကို မှီခိုတွယ်ကပ်ရင်း ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရတဲ့ မြို့ပြလူသားတွေအကြောင်းပေါ့။

သူတို့ ရဲ့ နေ့စဉ်ဖြတ်သန်းမှုတွေကို ဒိုင်ယာရီလေးတစ်အုပ်လို ရိုးရိုးလေး မှတ်တမ်းတင်ထားတာပါ။

ဒီစာအုပ်ထဲမှာ အိမ်မငှားနိုင်လို့ ခေတ္တခဏခွဲခွာနေကြရတဲ့ မိသားစုတွေအကြောင်းပါတယ်။

ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ပရိယေသနအတွက် ကိုယ်ကျင့်တရားကို ရောင်းစားနေရသူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ မိခင်မေတ္တာအကြောင်းပါတယ်။

ဒီစာအုပ်ထဲမှာ သူငယ်ပြန်နေသူအဖိုးကြီးတစ်ယောက်ကို သူ့အကြိုက်လိုက်ပြောပြီး စိတ်တော်သိ ဗောင်းတော်ညိတ် လုပ်နေရသူတွေအကြောင်းပါတယ်။

ဒီစာအုပ်ထဲမှာ အသားဟင်းမှန်မှန်မစားနိုင်သူတွေရဲ့ ရသတဏှာ အပေါ်တက်မက်မှုအကြောင်းတွေပါတယ်။

ပြောရရင်တော့ သာမန်မြို့ပြလူသားတွေရဲ့ နိစ္စဒူဝ ဘဝအမော တွေပါ။

မြို့ပြကိုဖက်တွယ်ပြီး ဘဝကိုကျောင်းနေရသူ လူသားတွေအတွက် အဓိကလိုအပ်ချက်က သစ်ခုတ်ခွင့်ပါမစ်တွေ မဟုတ်ဘူး။ ကျောက်စိမ်းတူး ဖေါ်ခွင့် မဟုတ်သလို မော်တော်ကားတင်သွင်းခွင့်လိုင်စင်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒေါ်လာဈေးအတက်အကျကို သူတို့ စိတ်မဝင်စားသလို။ ရန်ကုန်မြို့သစ် စီမံကိန်းအကြောင်းကိုလည်း သူတို့ နားမလည်ပါဘူး။

သူတို့ တွေ အမြဲတမ်းမှူ့ဗ်လင့်တက်မက်လာကြတဲ့ တအုံနွေးနွေး အိပ်မက်ကတော့ အိမ်ကလေးတစ်လုံး ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ။ အလုပ်အကိုင်တည်မြဲဖို့ နဲ့ လူမှုဘဝလုံခြုံဖို့ ပါ။ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်စာအုပ်ထဲက ဇာတ်ကောင်တွေဟာ အိမ်ကလေးတစ်လုံး။ အခန်း လေး တ

စံခန်းသော်မှ မပိုင်ခဲ့ကြဘူး။ သူတို့ ဟာ ကျောတစ်နေရာစာအတွက် အမြဲတမ်းတထင့်ထင့်ဖြစ်ကြရသလို။ ပရိယေသနဝမ်းစာအတွက်လည်း ကြုံရာကျပန်းတွေ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေ ကြရတယ်။

သူတို့ ဟာ ဘယ်သူတွေလဲလို့ မေးရင် ကျွန်တော်ဖြေမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ ဟာ မိတ်ဆွေတို့ ဖြစ်နိုင်သလို၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဆွေတော်မျိုးတော်အပေါင်း

နေကောင်းထိုင်သာရှိကြပါစေ။

နေနော်

၀၁.၀၁.၂၀၁၆

*

ပုံပြင်

၁

မုတ်သုံဟာ မီးခိုးရင့်ရောင်ဝတ်စုံထူထူ ဝတ်ဆင်လို့ အနောက် တောင်ထောင့်ကနေ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီ။ တစ်နွေလုံးပက်ကြားအက်တွေ အရစ်ရစ်ထနေခဲ့တဲ့ မြို့သစ်လေးရဲ့ မြေနီလမ်းမတွေမှာ ရွံ့ဗွက်တွေဟာ နေ့ချင်းညချင်း အလျှိုအလျှို ပေါ်ပေါက် လာတော့တယ်။

ကျွန်တော်ဟာ မိုးရေထဲမှာ ချမ်းတုန်နေရှာတဲ့ မြို့သစ်ကလေးရဲ့ ရေစီးရေလာကောင်းမွန်ရေး၊ သွေးလွန်တုပ်ကွေးအန္တရာယ်ကာကွယ်ရေးတို့ ထက် အိမ်ခေါင်မိုးအပေါက်တွေက ယိုစီးကျဆင်းလာမယ့် မိုးစက်တွေ အတွက်သာ စိုးရိမ်စိတ်မော နေမိတော့တယ်။

အခုတလော ကျွန်တော့်ဆီကို ငွေစက္ကူတစ်ပြား တစ်ချပ်မှ အလည်အပတ် ရောက်ရှိမလာခဲ့တာ အတော်ကြာပါပြီ။ မီးဖိုချောင်ထဲက ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေတဲ့ ကြောင်အိမ်၊ သတင်းစာဖိုးနဲ့ ဓါတ်အားခ တောင်းခံလွှာတွေက ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခုထလုပ်ဖို့ မျက်စပစ်နေကြတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ လုံးချင်းဝတ္ထုတစ်အုပ်ကို ပြီးခဲ့တဲ့ လကတည်းက အားကြိုးမာန်တက် တွန်းရေးခဲ့ပေမယ့် ထစ်ငေါ့လာတဲ့ အတွေးစီးကြောင်းတွေ ကြောင့် တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ရပ်ဆိုင်းသွားခဲ့ရတယ်။ ခုချိန်မှာ ဝါးရင်းတုတ်တစ် ချောင်းရှာပြီး ဖားထွက်ရိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့

တောင် စဉ်းစားလာမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် . . . ကျွန်တော်ရဲ့ လေ့လာဆည်းပူးခဲ့မှုဟာ . . .

ဖားဂုံညင်းနဲ့ စားဖားကိုတောင် မခွဲခြားတတ်ခဲ့တာမို့ ညှိုးညှိုးညံ့ညံ့ ဖားအော်သံတွေကို နားထောင်ရင်း ဒီတိုင်းဆက်ထိုင်နေခဲ့ရတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်ဟာ ကျေးလက်တောရွာတစ်ခုမှာ မွေးဖွား ကြီးပြင်းလာသူသာ ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ဟော့ဒီ မိုးရာသီနေ့ရက်တွေမှာ ကျွန်တော့် ဝမ်းရေးအတွက် တစ်စုံတစ်ရာစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့မှာ အမှန်ပဲ။

ငါးမျှားတာ ဖားရိုက်တာအပြင် ဟော့ဒီမြို့သစ်လေးရဲ့ ရေမြောင်းတွေထဲမှာ ငါးရှဉ့်တွေဟာ လူးလူးလွန့်လွန့်နဲ့ ရှင်သန်ကြီးထွားနေကြလေရဲ့ ။ တကယ်လို့ ငါးရှဉ့် မထောင်တတ်ရင်တောင် ရေထဲဆင်းရဲမယ်ဆိုရင် ကန်စွန်း ညွန့်စိမ်းစိမ်းစိုစိုတွေကို ဖောဖောသီသီခူးလို့ ရနိုင်ပါသေးတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဟာ ရန်ကုန်မြို့လယ်ခေါင်မှာ မွေးဖွားကြီးပြင်းလာသူဖြစ်တဲ့ အပြင် ကျွတ်တွယ်မှာ ကိုလည်း ကြောက်တတ်သူမို့ မိုးရာသီ နေ့ ရက်တွေကို စာရေးတာထက် ပိုပြီးအကျိုးရှိအောင် အသုံးမချနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဖားရိုက်ဖို့ ဝေးလို့ ရေမြောင်းထဲက ခုန်တက်လာတဲ့ ငါးရုံတစ်ကောင် ကိုတောင်အဖြစ်ရှိအောင် မဖမ်းနိုင်သူပါ။ ဒါကြောင့် လည်း အမဲလိုက်စွန့်စား ခန်းဝတ္ထုမျိုးတွေကို ကျွန်တော်ရေးလေ့မရှိတာပေါ့။

ကိုယ့်ရဲ့ ဆာလောင်မှုနဲ့ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်မှုအတွက် သားကောင်တစ်ကောင်ရဲ့ အသက်ရှင်ရပ်တည်နေမှုကို အဆုံးစီရင်ပစ်ဖို့ ဆိုတာ ကျွန်တော့် အတွက်တော့ အတော့်ကို မဖွယ်မရာနိုင်လှတဲ့ ကိစ္စပါ။

ကျွန်တော့်ရဲ့ လေ့လာသင်ယူခဲ့မှုတွေထဲမှာ အဲဒီလိုအသက်မွေးမှု မျိုးကို နည်းနည်းလေးတောင် စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး။ ဘဝရဲ့

လေ့ကျင့်သင်ကြားခဲ့မှုတွေအရ ကျွန်တော်စိတ်ဝင်တစားနဲ့ အကောင်းဆုံး လုပ်ဆောင်နိုင်တာဆိုလို့ ဆေးလိပ်တစ်တိုနဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီ ထိုင်တွေးတာမျိုး စာတိုပေစတွေ ထိုင်ရေးတာမျိုး ပဲရှိတယ်။

ဒါတွေဟာ နောင်တစ်ချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးပြုမယ့် ကိစ္စတွေ မဟုတ်ဘူး လို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ။ ပညာရွှေအိုးလူမခိုး၊ အလိမ္မာစာမှာ ရှိ စတဲ့ စကားတွေဟာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ဘူး လို့ ကျွန်တော်ယူဆပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဝတ္ထုရေးလို့ မရဘဲ ငေါတောင်တောင်ဖြစ်နေတဲ့ အခုလိုအချိန်မှာ ကျွန်တော် ဟာ ကောင်းနိုးရာရာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲယူပြီး မိုးသံတွေကို နားထောင်ရင်း စာထိုင်ဖတ်နေလိုက်တယ်။

စာဖတ်တာဟာ ဗဟု သုတတိုးပွားစေတဲ့ အပြင် ဆာလောင်မှုကို လည်း ခေတ္တမေ့လျော့ထားနိုင်တယ် မဟုတ်လား။ ဘာသာဗေဒစာအုပ် တစ်အုပ်ကို စိတ်ဝင်တစား ဖတ်ရှုနေတုန်းမှာ ပဲ တစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော့်အိမ်ထဲကို ဝင်ရောက် လာပါတယ်။

'ဘယ်လိုလဲစာရေးဆရာရဲ့ ဒီလောက် မိုးတွေစွေနေတဲ့ နေ့မျိုးမှာ ဝီစကီပုလင်းမရှိ ဘာမရှိနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အိမ်တွင်းအောင်းနေရတာလဲ' ဝင်လာသူဟာ မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ရဲ့ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းတွေ အဆင်ပြေချိန်ကစလို့ သူ့ကိုမမြင်ခဲ့ရတာ အတော်ကြာပါပြီ။

'ဝီစကီဝေးလို့ ဘီအီးဆိုတာ ဘယ်လိုအရောင်မှန်း မမှတ်မိတာတောင် ကြာပါပြီကွာ'

'အင်း . . . ငါထင်တဲ့ အတိုင်းပါပဲလား မင်းဘိုင်ကျနေမယ်ဆို တာ တွေးမိလို့ လမ်းကနေ ပုလင်းတစ်ပြားနဲ့ ဘဲကင်တစ်ခြမ်း ဝင်ဝယ်လာခဲ့

တယ်။ ရှေ့ . . ထည့်ကွာ'

လက်ထဲက ကြွပ်ကြပ်အိတ်ကြီး လှမ်းပေးလာလို့ ဖတ်လက်စ စာအုပ်ပစ်ချပြီး ကမန်းကတန်းလှမ်း ယူလိုက်ရတယ်။ အင်း . . ဒီလိုဆိုတော့လည်း သကောင့်သား ရောက်လာတာဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ဆင်ဖြူတော် ဝင်တာပါပဲ။

သူဝယ်လာတဲ့ ဘဲကင်က အကောင်းကြီးမဟုတ်သလို ပုလင်းပြားကလည်း ပြည်တွင်းဖြစ်မျှသာဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အရသာရှိ လှပါတယ်။ ပိုပြီးအရသာရှိလှတာကတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် နည်းနည်းသွေးပူလာချိန်မှာ သူပြောလာတဲ့ စကားပါ။

'မင်း . . .တစ်နေ့ကို ရပ်ရှင်တစ်ပွဲစာလောက် အချိန်ပေးရုံနဲ့ ငါးထောင်မျိုး ခြောက်ထောင်မျိုး ပက်ခနဲ မဝင်ချင်ဘူးလားကိုယ့်လူ'

'ဘာ . . ငါးထောင်ခြောက်ထောင် . . ဟုတ်လား။ မင်းမူးနေပြီလား'

'ငါက . . ဘယ်လောက်သောက်သောက် မမူးတတ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိပါတယ်ကွာ။ ခုကိစ္စက ငါအတည်ပြောနေတာ။ တစ်ရက်ကို ငါးထောင်နှုန်း လောက်နဲ့ တစ်ပတ်မှာ သုံးရက်လောက် လုပ်ရတယ်။ ဘာမှ မဟုတ်တရုတ် ထွေလီကာလီတွေ မပါဘူး'

သူငယ်ချင်းရဲ့ အတည်ပေါက်အပြောကြောင့် ကျွန်တော် မျှော်လင့်တကြီး ပြန်မေးလိုက်တယ်။

'ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ'

'ပုံပြောရမယ်'

'ဟေ့ . . .'

'ဟုတ်တယ် ငါ့ဘကြီးကို တစ်ပတ်မှာ သုံးလေးရက် ပုံလာပြောပြရုံပဲ တစ်ခါလာပြောတိုင်း မင်းကို ဉာဏ်ပူဇော်ခ ငွေငါးထောင်ချီးမြင့်မယ် ဘယ်နှယ့် လဲ မနိပ်ဘူးလား'

J

လောကကြီးမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်းအလုပ်တွေ အများကြီးရှိနိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော်လက်ခံရရှိတဲ့ အလုပ်လောက် အဆန်းတကြယ်နိုင်ပြီး ရယ်စရာကောင်း လှတဲ့ အလုပ်မျိုး ရှိလိမ့်မယ်မထင်ဘူး။

ကျွန်တော်ဟာ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော် အဘိုးအိုတစ်ယောက်ကို ကလေးတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ပုံပြင်ပြောပြရမယ့်အလုပ်အတွက် စရံငွေ တစ်သောင်း လက်ခံရရှိလိုက်တယ်။ ဒါဟာ ဟောဒီ မိုးဦးကျကာလမှာ ကျွန်တော့်အတွက် လာဘ်ဦးလာဘ်ဖျားလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ လပေါင်းများစွာအတွင်း စိမ်းစိမ်းစိုစို ငွေစက္ကူတွေကို ပထမဦးဆုံး ခပ်များများကိုင်ဖူးတာပါ။ အဲဒီငွေကြေးအတွက် ပြန်လည်ပေးဆပ်ရမယ့် လုပ်အားကတော့ နည်းနည်းရယ်စရာ ကောင်းလှပါတယ်။

'ငါ့ဘကြီးက (အင်ဇိုင်းမား)ရပြီး သူငယ်ပြန်ချင်သလို ဖြစ်နေတယ် သတိတွေလည်း မကောင်းတော့ဘူး။ သူ့အတိတ်ကိုလည်း အသက်သုံးဆယ် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်လောက်အထိပဲ မှတ်မိပြီး နောက်ပိုင်းကာလတွေကို မမှတ်မိ တော့ဘူး။ ပြောရရင် ရှေးခေတ်လူသားကြီးတစ်ယောက်လိုပေါ့ကွာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်လေးဆယ်ကျော်က လူတစ်ယောက်နဲ့ ဆက်ဆံနေရသလိုပေါ့။ အဲဒါ တစ်ခုကလွဲရင် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကတော့ ပုံမှန်ပါပဲ

,

'အင်း . . ကျန်းမာရေးကတော့ တစ်နေ့ရွှေ တစ်နေ့ငွေလို့ ပြောရမယ်

။ အသက်အရွယ်အရ အမှ ညံ့ကြွေ ကြွေဖို့ အချိန်က နီးနေပြီ မဟုတ်လား။ ငါလည်း တတ်နိုင်သမျှ ဂရုစိုက်ပါတယ်။ အခုတလော သူချဉ်ခြင်း တပ်နေတာက ပုံပြင်ပဲ။ ပုံပြင်နားထောင်ချင်သတဲ့ ။ မင်းသိတဲ့ အတိုင်း ငါက စာဖတ် ဝါသနာမပါတော့ ဘယ်မှာ ပုံပြင်ပြောပြတတ်ပါ့မလဲ။ ဒါနဲ့ မင်းကို သတိရပြီး ခုလို အကူအညီလာတောင်းရတာ'

'မင်းတို့ စာရေးဆရာတွေဆိုတာက အတွေးနဲ့ သရုပ်ဆောင်နိုင်ကြ တဲ့ လူတွေမဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ပုံပြင်ဆရာအဖြစ် လိုက်ပြီးသရုပ် ဆောင်ပေး စမ်းပါကွာ။ မင်းကျေးဇူးကို ငါမမေ့ပါဘူး'

ဘာအလုပ်ကိုလုပ်လုပ် ဆင်ကြံကြံပြီး လုပ်လေ့ရှိတာမို့ 'ဆင်ပေါက်' လို့ နာမည်ပြောင်ရထားတဲ့ သူငယ်ချင်းက အားကိုးတကြီး အကူအညီ တောင်း သွားလေရဲ့ ။

ပုံပြောတယ်ဆိုတာ စာရေးတဲ့ အလုပ်နဲ့ နီးစပ်တာမို့ ကျွန်တော် အလွယ်တကူ လက်ခံလိုက်တယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်ဆည်းပူးထားတဲ့ အတတ်ပညာတွေနဲ့ မနီးစပ်ရင်တော့ ငွေကြေးဘယ်လောက်ရရ ငြင်း ဆန် ရမှာ ပဲ။

ကျွန်တော်ဟာ ပုံပြောသူအဖြစ် အကောင်းဆုံးလုပ်ဆောင်နိုင်ဖို့ လက်လှမ်းမှီရာ ပုံပြင်စာအုပ်တွေကို ရှာဖွေဖတ်ရှုခဲ့ရတယ်။ ဆင်ပေါက်ရဲ့ ဘကြီးဟာ ပုံပြင်ဝါသနာပါသူမို့ ပုံပြင်စာအုပ်အတော်များများ ဖတ်ရှုခဲ့ဖူးပါသတဲ့ ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ ကောင်းနိုးရာရာ အဆင့်မြင့်ပုံပြင်တွေကို သာ ဂရုတစိုက် ရွေးချယ်ဖတ်ရှုခဲ့တယ်။ သုံးလေးရက်လောက် ကုန်ကြမ်း ရှာဖွေစုဆောင်းပြီးချိန်မှာ တော့ ကျွန်တော်ဟာ ပုံပြင်ဆရာ အဖြစ် အသင့် ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။

ဆင်ပေါက်အကြိုလွှတ်တဲ့ ကားနဲ့ ခပ်တည်တည်လိုက်ပါသွားပြီး သူ

တို့ အိမ်ကို ရောက်ရှိချိန်မှာ တော့ ဆင်ပေါက်ဘကြီးကို အိပ်ယာထဲမှ လဲ
လျောင်းလျက် တွေ့ရတယ်။ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်အဖိုးအိုဟာ ကျွန်
တော် မျှော်လင့်ထားသလို အရိုးပေါ်အရေတင်နေတဲ့ လူမမာသည် စစ်စ
စ် ကြီးမဟုတ်ပါဘူး။ အသားဖြူဖြူ ခန့်ခန့်ချောချောနဲ့ ပေါင်းလို့ သင်းလို့
ကောင်းတဲ့ ပညာတတ်အဖိုးကြီးပါ။

ဆင်ပေါက်က ကျွန်တော့်ကို ပုံပြင်ပြောပြမယ့် သူ့သူငယ်ချင်း စာရေး
ဆရာအဖြစ် မိတ်ဆက်ပေးတော့ အဖိုးကြီးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေဟာ စိတ်ဝင်
စားမှုနဲ့ တဖျပ်ဖျပ် လက်သွားကြလေရဲ့ ။

'ပုံပြောမယ်ဟုတ်လား၊ လုပ်စမ်းပါငါ့လူရာ ပုံပြင်ကောင်းကောင်း
များ တော့ နားထောင်ချင်ပါရဲ့ '

'ဘကြီးက ဘယ်လိုပုံပြင်မျိုး နားထောင်ချင်လို့လဲ'

'စိတ်ဝင်စားစရာ ပုံပြင်ဖြစ်ရင် ပြီးတာပါပဲကွာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပုံပြင်
ဆို ရင် ဝါသနာပါပါတယ်'

ဆင်ပေါက်က ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အတွက် လွှက်ရည်နဲ့ မုန့်
တွေ ပြင်ဆင်ပေးပြီး ရှောင်ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က ကောင်းနိုး
ရာရာ ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ကို စဉ်းစားပြီး စပြောလိုက်တယ်။

'ဒီလို . . ဘကြီးရဲ့ ဒီဒွန္နယာကြီးမှာ သင်ကသူများကိုနိုင်ရင်၊ သင့်ကို
လည်း အလလာအရှင်မြတ်က နိုင်တတ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်'

'အင်း . . နိဒါန်းကတော့ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ'

'တစ်ခါက အီရန်ပြည်မှာ ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးဟာ အမျိုးကောင်းသမီး
လေးတွေကို တစ်ညတစ်ယောက်ခြေတော်တင်ပြီး မိုးလင်းတာနဲ့ သတ်
ပစ်ပါ သတဲ့ ။ ဒါကို ဟန့်တားဆုံးမချင်တဲ့ ဝန်ကြီးချုပ်ရဲ့ သမီးတစ်ယောက်

က်ဟာ . . '

'အင်း . . ယုာလာဇတ် . . ထင်ပါရဲ့ '

'အစစ်ပေါ့ဘကြီးရဲ့ ယုာလာဇတ်ပါပဲ။ ဘကြီးကြည့်ရတာ ဒီပုံပြင် အဖွင့်ကို သိပြီးသားထင်တယ်။ ကျွန်တော် နောက်ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ပြောင်းပြီးပြော ပါ့မယ်။ လာဆင် အကြောင်းဆိုရင် ဘယ့်နှယ့်လဲဘကြီး'

'အေး နားထောင်ကြည့်တာပေါ့'

ဒီလိုနဲ့ ပုံပြင်အသစ်တစ်ပုဒ်ကို ပြောင်းပြီးပြောပြလိုက်ရတယ်။ ဘကြီးဟာ ငြိမ်သက်နားထောင်နေပေမယ့် မျက်လုံးတွေကတော့ စောစောက လောက်မတောက်ပြောင်တော့ဘူး။ စိတ်ဝင်စားမှုလျော့ကျသွားတဲ့ သဘောပါ။ ပြောရရင်တော့ ပထမဦးဆုံးနေ့မှာ ကျွန်တော်ဟာ ပုံပြောဆရာအဖြစ် ဂုဏ်ထူး မှတ်မရခဲ့ပါဘူး။

ဒါကြောင့် အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ တခြားပုံပြင်စာအုပ်တွေကိုရှာဖွေပြီး အားကြိုးမာန်တက် ဖတ်ရပါတော့တယ်။

ဒါပေမယ့် . . ကျွန်တော်ဘယ်လောက်ဖတ်ဖတ်၊ အဖိုးကြီးကတော့ ပုံသုံးပုံပြောရင် နှစ်ပုံလောက်ကို ကြိုးပြီးရိပ်မိနေတာချည်းပါပဲ။ ပုံပြင်ဆိုတာမျိုး ကလည်း နားထောင်သူက ကြိုပြီးရိပ်မိနေရင် အရသာမရှိတော့ဘူး မဟုတ် လား။ အဖိုးအိုဟာ သတိမေ့ရောဂါစွဲကပ်နေတယ်ဆိုပေမယ့် သူစိတ်စား တဲ့ ပုံပြင်တွေကိုတော့ နည်းနည်းလေးတောင် မမေ့ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်က 'ဘဂ္ဂဒက်မြို့က သတိမေ့တတ်တဲ့ သူဌေးကြီးတစ်ယောက်အကြောင်း'လို့ စကားစလိုက်တာနဲ့ သူက

'လက်တွေ့ရှည်ထွက်လာတဲ့ ပုံပြင်လား ဒါမှ မဟုတ် . . .သူ့မိန်းမက

မှ င်စာလေးမွေးတဲ့ အကြောင်းလား' . . လို့ တန်းမေးတော့တာပဲ။

ကြာတော့ စာအုပ်ထဲကပုံပြင်တွေကို အားကိုးလို့ မရတော့ဘဲ ကျွန်တော့်ဘာသာ လက်တန်းရှာကြံပြီး ပြောပြရတော့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ရဲ့ လုပ်ကြံပုံပြင်တွေက အဖိုးအိုကို အပြည့်အဝ မဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့ဘူး။ အဖိုးကြီးက ပုံပြောသူ သတိထားသင့်တဲ့ အချက်အလက်တွေအကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြခဲ့ပါသေးတယ်။

'ဒီလိုရှိတယ်ကွ ပုံပြင်ကောင်းဖြစ်ဖို့ အတွက် အချက်သုံးချက်လို တယ်

(၁) ကိုယ်ဘာပြောမယ်ဆိုတာကို နားထောင်သူက ကြိုတင်မရိပ်မိရဘူး။

(၂) လက်တွေ့ဘဝမှာ မဖြစ်နိုင်တာတွေကိုဘဲ တန်ဆာဆင်ရမယ်။

ယုတ္တိမရှိလေ ပုံပြင်ကောင်းဖြစ်နိုင်လေပဲ။

(၃)နားထောင်သူက ပုံပြောသူဟာ လိမ်ညာပြောနေမှန်းလည်း ရိပ်မိရမယ်။ အစစ်အမှန်တွေ ပြောနေတာပါလားလို့ ထင်လိုက်ရင် ပုံပြင်က အသက်မပါတော့ဘူးကွ။ အဲဒီတော့ အားလုံးကို အနှစ်ချုပ်ရရင် မဖြစ်နိုင်တာတွေကို တကယ်ဖြစ်နေသယောင် ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်အောင် ပြောနိုင်ရန် ပုံပြင်ပဲ'

အဖိုးအိုထောက်ပြတဲ့ အချက်အလက်တွေဟာ ပုံပြောရာမှာ တင် မဟုတ်ဘဲ စာရေးတဲ့ နေရာမှာ ပါ အသုံးဝင်လှတာမို့ ကျွန်တော်သူ့ကို ကျေးဇူး တင်ရပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးဆပ်တဲ့ အနေနဲ့ အဖိုးကြီးလက်လှမ်း မမီနိုင်တဲ့ အထူး အဆန်းပုံပြင်စာအုပ်လေးတွေရ လိုရငြား စာအုပ်ဆိုင်တွေမှာ လိုက်ရှာရပါတယ်။

တစ်ရက်မြို့ထဲကစာအုပ်ဆိုင်တွေမှာ အချိန်ဖြုန်းပြီး တော်တော်
နောက်ကျမှ ကျွန်တော်ရောက်သွားတော့ အဖိုးကြီးက . . 'မင်း . . ဒီနေ့
ဘာဖြစ် လို့ နောက်ကျနေတာလဲ'လို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်က 'ဘကြီးအ
တွက် ပုံပြင်စာအုပ်တွေ လိုက်ရှာနေလို့ ပါ' . . .လို့ ပြောတော့ အဖိုးကြီး
က စိတ်အား ထက်သန်စွာနဲ့ . . .

'မတွေ့ခဲ့ဘူးလားကွ'

'တစ်အုပ်တော့တွေ့တယ်။ ဈေးကြီးလို့ ဝယ်မလာခဲ့ဘူး'

'မင်းနှယ့်ကွာ . .ဘယ်လောက်ဈေးကြီးကြီး စိုက်ဝယ်လာခဲ့ ရောပေါ့
ကွာ။ ငါပြန်ပေးမှာ ပေါ့'

'စိုက်ဝယ်ဖို့ ကို ငွေမလောက်လို့ ဘကြီးရဲ့ '

'ဘယ်လောက်တောင်မို့လို့ လဲကွ'

'လေးထောင့်ငါးရာ'

'ဘာ . . မြန်မာငွေ လေးထောင့်ငါးရာလား'

'ဟုတ်တယ် မြန်မာကျပ်ငွေ လေးထောင့်ငါးရာ'

အဖိုးကြီးက အံ့သြသလိုတစ်ချက်တွေသွားပြီး ခဏနေတော့ ဟက်
ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပါတယ်။ 'ဘာလဲကွ။ မင်းငါ့ကို ပုံပြောနေတာလား'

'ဗျာ . . မဟုတ်ပါဘူး ဘကြီးရဲ့ ။ တကယ်ပါ'

'တော်စမ်းပါကွာ။ စာအုပ်တစ်အုပ် ငါးမတ်တစ်ကျပ်ခွဲ။ အလွန်ဆုံး
နှစ်ကျပ်ပေါ့ကွ။ ငါ့ကို လာပြီးမနေစမ်းပါနဲ့ '

ဒီတော့မှ အဖိုးကြီးရဲ့ မှတ်ဉာဏ်တွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းလေး
ဆယ်ကျော်လောက်မှာ ရပ်တန့်နေခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ဆင်ပေါက်ရဲ့ စကားကို

ကျွန်တော် ရုတ်တရက်သတိရလိုက်မိတယ်။ အဖိုးကြီးဟာ ယနေ့ခေတ် ရဲ့ ဈေးနှုန်းတွေ အကြောင်း ဘာတစ်ခုမှမမှတ်မိတော့တာ သိပ်ကို သေချာပါတယ်။ သူ့အသိဉာဏ်ထဲမှာ တယ်လီဗေးရှင်းနဲ့ အပေါ်စက် အောက်စက် မရှိသလို၊ ကွန်ပျူတာအင်တာနက်လည်း မရှိဘူး။ စတိုရီဝက်ဘ်ဆိုက်ဆိုတာလည်း သူ မကြားဖူးပါဘူး။

ကျွန်တော်က စာအုပ်တန်ဖိုးဟာ အမှန်တကယ်ကို လေးထောင့် ငါးရာကျပ်ဖြစ်ကြောင်း။ စာအုပ်ဆိုင်ကအတွက် လွှက်ရည်ဝင်သောက်တာ ခုနှစ်ရာကျော် ရှင်းခဲ့ရကြောင်း ပြောပြတော့ အဖိုးအိုဟာ မျက်လုံးအစုံ ပြူး ကျယ်ပြီး တအံ့တဩ နားထောင်နေပါတယ်။ ဒီမှာ တင် အဖိုးကြီး စိတ်ဝင်စား မယ့် အကြောင်းအရာကို ကျွန်တော် ရှာဖွေတွေ့ရှိလိုက်ပါတော့တယ်။

၃

အဲဒီ နောက်ပိုင်းနေ့ရက်တွေကတော့ ကျွန်တော်ရဲ့ ပုံပြောသူ ဘဝမှ အအောင်မြင်ဆုံးနေ့ရက်လို့ ဆိုရမှာ ပါ။ အစက တစ်ပတ်ကို နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်သာ ကျွန်တော်ပုံပြင်ပြောခဲ့ရပေမယ့် အဲဒီနောက်ပိုင်းတော့ အဖိုးကြီးက နေ့တိုင်း နားထောင်ချင်နေလို့ တစ်ပတ်ကို ငါးရက် အထိ တိုးမြှင့် သတ်မှတ်ခဲ့ရတယ်။ နေ့တိုင်း သွားပြောရင်ဖြစ်ပေမယ့် ပုံပြောခပေးရ သူ ဆင်ပေါက်ကို အားနာတာမို့ တစ်ပတ်ကိုနှစ်ရက် နားခဲ့ရတာပါ။ အဖိုးကြီးဟာ ကျွန်တော်ပြောသမျှ အကြောင်းအရာတွေကို ပါးစပ် လေးဟလိုက် မျက်လုံးလေးမှေးလိုက် သူ့ပေါင်ကို လက်ဖဝါးနဲ့ ဖြန်းခနဲမြည်အောင်ရိုက်လိုက်နဲ့ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ပါတယ်။ နားထောင်ပြီး တိုင်းလည်း ...

'ဒါမှ ပေါ့ကွ။ ပုံပြင်ဆိုတာ အဲဒီလိုဖြစ်နေရမယ်။ မဖြစ်နိုင်တာတွေကို တကယ်ဖြစ်သယောင် ထင်မြင်ယူဆနေရမယ်'

တကယ်တော့ . . . အဖိုးကြီးက ပုံပြင်လို့ ထင်ပြီး နားထောင်နေတာတွေဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ နေ့စဉ်လူနေမှု ဘဝထဲက ကြားဖူးနားဝအကြောင်း အရာတွေနဲ့ သတင်းစာဂျာနယ်တွေမှာ ပါတဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း သတင်းလေး တွေပါ။

တကယ့်ဖြစ်ရပ်လေးတွေကို စီကာစဉ်ကာ ပြောပြတာဖြစ်ပေမယ့် မျက်မှောက်ခေတ်ထက် အနှစ်လေးဆယ်ကျော် နောက်ကျနေသူ အတွက်တော့ ကြားရသမျှဟာ ပုံပြင်သဖွယ် အထူးအဆန်းကြီးဖြစ်နေပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ ပုံပြင်လေးတွေကို စိတ်ဝင်တစားနားထောင်ရင်းဆောင်း ကာလရဲ့ တစ်ခုသောညနေခင်းမှာ အဖိုးအိုဟာ ညင်ညင်သာသာပဲ . . . အသက် ထွက်သွားပါတယ်။

ခုဆို . . . အဖိုးအိုကွယ်လွန်သွားခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ဒါပေမယ့် . . . ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း အဖြစ် အပျက်လေးတွေမြင်တိုင်း အဖိုးအိုကို တမ်းတမ်းတတ သတိရမိပါရဲ့ ။ ခုနေ အဖိုးအိုသာရှိသေးရင် ကောင်းမှာ ပဲလို့ လည်း တွေးမိပါတယ်။ ကျွန်တော် နေ့စဉ်တွေ့ကြုံကြားသိရသမျှ အကြောင်းအရာတွေကို သွားပြောပြရင် ပုံပြင်အမှတ်နဲ့ နားထောင်နေဦးမယ့် အဖိုးအိုရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ယောင်ရင်း ပြုံးမိပါ သေးတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးစွေတဲ့ နေ့ရက်မျိုးတွေမှာ တော့ ကျွန်တော်ဟာ တစ်စုံ တစ်ယောက်ကို ပုံပြင်တွေ ပြောပြချင်နေမိတာအမှန်ပါ။ အထူးသဖြင့် . . . ခုလိုမိုးရာသီမျိုးမှာ ပေါ့. . . ။

